

Eduskunnan ympäristövaliokunnalle (U 13/2026 vp, valtioneuvoston kirjelmä eduskunnalle ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi ympäristöarviointien nopeuttamisesta)

1. YLEISIÄ NÄKÖKOHTIA

Eräiden asiakysymysten osalta asetusehdotus sivuaa esitystä HE 74/2025 vp laeiksi erittäin suuren kapasiteetin verkkojen käyttöönoton helpottamisesta, sähköisen viestinnän palveluista annetun lain 249 ja 303 §:n muuttamisesta ja sakon täytäntöönpanosta annetun lain 1 §:n muuttamisesta. Olen antanut tuosta esityksestä 4.2.2026 lausunnon perustuslakivaliokunnalle, jossa asia on edelleen käsiteltävänä. Palaan tähän jäljempänä ns. hiljaisen hyväksynnän yhteydessä.

Yleisellä tasolla totean, että *asetusehdotus sisältää Suomen oikeusjärjestelmän kannalta lukuisia hyvin ongelmallisia, epäselviä ja keskenäänkin jännitteisiä kohtia. Osin kyse on heikkotasaisen valmistelun aiheuttamista ristiriitaisuuksista. Näitä on nähdäkseni käsitelty enimmäkseen hyvin ja asianmukaisesti U-kirjelmään liitetyvässä muistiossa.* Otan tässä lausunnossa esiin vain oikeusjärjestelmän kannalta merkittävimpiä kysymyksiä.

Asetusehdotus sisältää myös useita sellaisia kohtia, joita olisi tarpeen tarkastella valtiosääntöoikeudelliselta kannalta, mikäli kyse olisi kansallisesta laista. Lukuisissa kohdissa suoraan sovellettavien asetuksen säännösten soveltaminen kansallisessa

kontekstissa aiheuttaisi melkoisia ongelmia ja oikeudellista epävarmuutta. Direktiivitaso olisikin käytännössä huomattavasti toimivampi, etenkin jos sääntely sisältää kansallisen lainsäädännön varaan direktiivien tapaan jätettyjä avainkohtia ja jos se on niin epäselvää kuin nyt esillä oleva ehdotus on. Myös toiminnanharjoittajien välinen epäyhdenvertaisuus näyttäisi olevan seurauksena. Paradoksaalisesti esimerkiksi YVA-tason ylittyminen yksittäisessä hankkeessa voisi olla toiminnanharjoittajalle osin edullisempää kuin sen alittuminen.

Asetusehdotuksen 13 artiklan mukaan yleisön jäsenille on annettava oikeus saada ympäristötietoa ja osallistua päätöksentekoon sekä muutoksenhaku- ja vireillepano-oikeus asetuksen 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen suunnitelmien, ohjelmien ja hankkeiden osalta (muun ohella) *Århusin yleissopimuksen* eli tiedon saannista, yleisön osallistumisoikeudesta päätöksentekoon mukaisesti sekä muutoksenhaku- ja vireillepano-oikeudesta ympäristöasioissa tehdyn Yhdistyneiden kansakuntien Euroopan talouskomission (UNECE) yleissopimuksen mukaisesti. *Tämä kansainvälisoikeudellisten velvoitteiden voimassaolon vuoksi sinänsä itsestään selvä säännös näyttää useissa kohdin olevan ristiriidassa asetusehdotuksen muiden säännösten kanssa. Jännite sopimusvelvoitteiden ja asetuksen välillä tulisi osaltaan aiheuttaa ilmeisiä hankaluuksia ja epävarmuutta asetusta hallintoviranomaisissa ja tuomioistuimissa sovellettaessa.*

2. YVA-MENETTELYN JA LUPAMENETTELYJEN SUHTEESTA

Ongelmia lisää se, että asetusehdotuksen soveltamisalaa ei eritä yksittäisiä kohtia lukuun ottamatta ole rajattu mihinkään tietyn tyyppisiin hankkeisiin, esimerkiksi strategiaan tai energiasiirtämää palveleviin, vaan se voisi tapauskohtaisesti koskea millaisten tahojen tahansa ja mitä tahansa tarkoitusperää palvelevia

hankkeita missä tahansa, kuten rakentamista eri muodoissaan, teollisia toimintoja, energiantuotantoa, kaivoshankkeita, vesistöjärjestelyjä ja vesirakentamista, vedensiirtohankkeita, jätteenkäsittelyhankkeita, pilaantuneen maaperän puhdistamista, kallionlouhintaa tai liikennehankkeita, kunhan niitä koskevaan vaikutusten arviointiin ja seulontaan sovellettaisiin asetusehdotuksen 1 artiklan mukaisesti YVA-, SOVA-, luonto-, lintu- tai vesipolitiikkadirektiiviä. Soveltamisala olisi myös hyvin sattumanvarainen eikä välttämättä korreloisi hankkeen suuruusluokkaan, koska esimerkiksi Natura-kohteen edellyttämä vaikutusarviointi voi sattua kohdalle millaisessa hankkeessa hyvänsä.

Toisaalta mainittu 1 artiklan soveltamisalasäännös näyttää suppeammalta kuin mihin useat asetusehdotuksen tai sen liitteen yksittäiset säännökset vaikuttaisivat soveltuvan. Tämä säädösteknisesti heikko ja epäselvä sääntelytapa ei ole omiaan lisäämään sääntelyn selkeyttä ja oikeusvarmuutta.

Totean yleisellä tasolla, että useat suomalaiset lupajärjestelmät poikkeavat rakenteellisesti unionin jäsenmaissa tyypillisistä lupajärjestelmistä, jotka ovat nähtävästi olleet asetuksen valmistelun keskeisenä pohjana. *Meillä menettelyjen osapuolina eivät ole vain toiminnanharjoittaja ja yleisö, vaan yksilöllisesti myös vaikutus- ja haitta-alueen yksityiset kiinteistönomistajat ja haltijat ja muut toimijat, joilla on täysi asianosaisen asema menettelyissä.* EU-sääntely, kuten YVA-direktiivi, käyttää usein vain jaottelua luvan hakija / yleisö, mikä ei vastaa Suomen oikeuden rakennetta, jossa yleisö usein erotetaan niistä, joihin hanke yksilöllisesti vaikuttaa.

Luvan hakija on harvoin asian ainoa yksityinen asianosainen. Merkittävä ero on myös siinä, että vesialueet eivät Euroopassa yleensä ole yksityisessä omistuksessa, toisin kuin Suomessa. Lainvoimainen lupa merkitsee esimerkiksi ympäristönsuojelulain ja vesilain järjestelmissä oikeutusta haitallisten, ilman lupaa

kiellettyjen seurausten ulottamiseen näiden oikeuspiiriin. Lupamääräyksiä asetetaan myös nimenomaisesti heidän suojaamiseen, ja lupaan liittyvien, viran puolesta asetettavien korvausmääräysten tarkoitus on juuri heidän suojaamisensa. Luvat eivät käytännössä myöskään ole pelkkiä joko/tai-ratkaisuja, vaan haittojen ehkäisyä ja haitankärsijöiden suojaamista ja hyvittämistä koskevat tapauskohtaisesti räätälöidyt lupamääräykset ovat useimmiten lupien ydinsisältö.

Tällä on suora yhteys myös siihen, miten eri tahoja lupamenettelyssä kuullaan. Yleensä kuuleminen on huomattavasti yksilöidymppää ja kohdennetumpaa lupamenettelyssä kuin sitä ehkä edeltävässä YVA-menettelyssä. YVA-menettelyssä kuuleminen perustuu julkisiin kuulutuksiin ilman, että yksityisillä oikeudenhaltijoilla olisi kuulemismenettelyssä erityisasemaa.

Sitä vastoin (esimerkiksi) ympäristönsuojelulain 43 §:n mukaan lupaviranomaisen on ennen asian ratkaisemista varattava niille, joiden oikeutta tai etua asia saattaa koskea (*asianosainen*), tilaisuus tehdä muistutuksia lupa-asian johdosta. Muille kuin asianosaisille on varattava tilaisuus ilmaista mielipiteensä. Julkinen kuulutus on ympäristönsuojelulain 44 §:n mukaan annettava erikseen tiedoksi niille asianosaisille, joita asia erityisesti koskee. Jo lupahakemukseen on ympäristönsuojelulain 39 §:n mukaan liitettävä lupaharkinnan kannalta tarpeellinen selvitys asianosaisista. Mitään vastinetta tällaisille oikeussuojaa palveleville menettelytavoille ei YVA-menettelyssä ole.

Vastaavasti toimii myös vesilain lupajärjestelmä (vesilain 11 luvun 7, 10 ja 11 §). Vesilain 11 luvun 3 §:n mukaan lupahakemuksen tulee muun ohella sisältää arvio hankkeen tuottamista hyödyistä ja edunmenetyksistä maa- ja vesialueen rekisteriyksiköille ja niiden omistajille sekä muille asianosaisille.

Mitään tällaistakaan YVA-menettely ei sisällä. YVA-sääntelyn mukainen valmistelu ja kuuleminen ei siis oikeussuojankaan

kannalta riittää suomalaisen lupamenettelyn ja siinä asetettavien määräysten pohjaksi tai sen rajoittajaksi.

Itse vaikutustenkin arvioinnin tulee useissa kansallisissa lupajärjestelmissä olla järjestelmän toimivuuden kannalta syvempää ja yksilöidym্পää kuin mitä YVA-menettely ylimalkaan (puhumattaakaan sen nyt ehdotetusta nopeutetusta muodosta) edellyttää. Näin on erityisesti silloin, kun esimerkiksi vesilaki (tai ympäristönsuojelulaki korvattavan pilaantumisvahingon tapauksissa) edellyttää kiinteistörekisteriyksikkötasolle asti menevää vaikutusten selvittämistä ja hallintaa yksityisten oikeudenhaltijoiden suojaamiseksi.

3. PREKLUSIO

Asetusehdotuksen 6 artiklassa säädettäisiin *aineellisoikeudellisesta preklusiosta*. Asetuksessa tarkoitettuihin ympäristöarviointeihin liittyvissä oikeuskäsittelyissä *jäsenvaltiot voisivat* sen mukaan estää argumenttien esittämisen tuomioistuimessa, jos kyseisiä argumentteja ei ole esitetty jo hallinnollisessa vaiheessa, edellyttäen, että toimivaltainen viranomais on antanut tarvittavat tiedot hyvissä ajoin niin, että kyseiset argumentit olivat tai olisivat voineet olla tiedossa ja niitä olisi voitu tarkastella hankkeen hyväksymiseen johtaneessa hallinnollisessa vaiheessa, sanotun kuitenkin rajoittamatta oikeutta muutoksenhaku- ja viireillepano-oikeuteen.

Tällaista hallintomenettelyvaiheessa tuomioistuinvaiheeseen syntyvää preklusiota Suomen lainkäyttöjärjestelmä ei tunne. Sellaisen säätäminen loukkaisi yksityisten asianosaisten oikeussuojaa ja olisi mitä ilmeisimmin vastoin perustuslain 21 §:n oikeussuojasäännöstä. Tämä johtuu jo siitä, että esimerkiksi YVA-menettelyn kuulemissääntely ei tarkkuudeltaan vastaa lupamenettelyissä sovellettavaa. YVA-menettely ei myöskään rakenteellisesti ja

toiminnallisesti vastaa lupamenettelyjä, eikä hankesuunnittelu siinä myöskään välttämättä ole teknisesti ja alueellisesti konkritisoitunut esimerkiksi yksityisten maa- ja vesialueiden omistajien oikeussuojan edellyttämälle tasolle.

Preklusio merkitsisi myös, ettei vesilain mukainen intressiverailu voi toimia, jos osaan siihen sisältyvistä argumenteista olisi kiellettyä vedota. Tämä romuttaisi vesilain järjestelmän perustan.

Jonkinlainen vastine hallintovaiheessa syntyvälle preklusiolle oli kyllä meillä aikanaan vuoden 1961 vesilaissa, jonka mukaisen katselmustoimituksen yhteydessä tai muussa menettelyssä kunkin asianosaisen oli määrääjassa esitettävä huomautukset hanketta vastaan sillä uhalla, että valitusoikeus sittemmin annettava päätöstä vastaan oli menetetty, edellyttäen ettei lupaviranomainen asianosaisen kannalta relevantissa suhteessa ollut muuttanut tiedoksiannettua suunnitelmaa tai ehdotusta ja etteivät olosuhteet muutoin olleet muuttuneet. Tästä yhdistelmästä aiheutui kontraproduktiivisesti tuomioistuinvaiheessa kaikkien osapuolien kannalta haitallisia menettelyllisiä komplikaatiota, esimerkiksi palautuspäätöksiä, ja siitä luovuttiin vuoden 2000 ympäristö- ja vesilupauudistuksessa. Tätä koskevassa hallituksen esityksessä (HE 84/1999 vp) katsottiin muun ohella, että tätä siihenastisen vesilain niin sanottua puhevaltaleikkuria ei voitu pitää perustuslain 20 §:n 2 momentin tavoitteiden mukaisena. Tiedoksiannettu hanke oli joka tapauksessa olennaisesti konkreettisempi kuin YVA-menettelyssä mahdollinen suunnittelutaso.

YVA-menettelyssä ei myöskään voi esittää lupaviranomaisen toimivaltaan kuuluvia korvausvaatimuksia eikä vaatimuksia haittoja ehkäisevistä tai vähentävistä lupamääräyksistä, esimerkiksi vaatimuksia kalatalousmenetysten kompensoinnista. *YVA-menettelyä ei toiminnallisesti ole ylimalkaan tarkoitettu oikeudellisesti relevanttien vaatimusten esittämiseen ja kirjaamiseen.*

Asianosaisten oikeusaseman heikentymistä lisäisi myös se, että samanaikaisesti 7 artiklassa vaikeutettaisiin YVA-menettelyn toiminnallisuutta ja yksilöllistä haittaa kärsivien asianosaisten – ei vain ”yleisön” – osallistumismahdollisuutta. Perustuslain 20 §:n kannalta toki molemmat ovat vähintään arveluttavia, sen lisäksi että sääntely olisi vastoin perustuslain 21 §:ää.

Asetusehdotuksen 6 artikla on myös sisäisesti jännitteinen, koska se ei sanamuotonsa mukaan rajoita muutoksenhakuoikeutta, vaikka juuri siitä on preklusiossa olisi kysymys.

Tuomioistuimelle syntyisi preklusiosääntelystä myös muutoksenhakumenettelyä komplisoiva ja hidastava uudenlainen velvollisuus arvioida, onko ”toimivaltainen viranomainen on antanut tarvittavat tiedot hyvissä ajoin niin, että kyseiset argumentit olivat tai olisivat voineet olla tiedossa ja niitä olisi voitu tarkastella hankkeen hyväksymiseen johtaneessa hallinnollisessa vaiheessa”. Tämä muistuttaisi niitä ongelmia, jotka aikanaan osaltaan johtivat vanhan vesilain ”puhevaltaleikkurista” luopumiseen. Osaltaan se myös johtaisi jo itse lupamenettelyn hidastumiseen.

Asetusehdotuksen mukaan preklusiosääntely jäisi kuitenkin riippumaan kansallisen lainsäätäjän valinnasta eikä siten olisi jäsenvaltiolle pakollinen. Perustuslain ja oikeussuojan näkökulmasta sitä ei voitaisikaan säätää. Toisaalta jo asetuksen säännös sellaisenaan aiheuttaisi hakemusten käsittelyssä käytännön epävarmuutta ja hidastumista. Tuomioistuin sitä ei tällaisenaan kuitenkaan voisi soveltaa.

4. HILJAINEN HYVÄKSYNTÄ

Hiljaista hyväksyntää koskee asetusehdotuksessa sen liitteen kohta II, joka kuuluu:

”Kun on kyse tämän asetuksen 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista hankkeista ja kun unionin lainsäädännössä viitataan tähän

säännökseen tämän asetuksen 14 artiklan 2 kohdan mukaisesti, jäsenvaltioiden on strategisilla aloilla tai strategisissa hankeluokissa kehitettyjen hankkeiden lupamenettelyissä varmistettava, että jos asianomaisilta toimivaltaisilta viranomaisilta ei saada vastausta asetetussa määräajassa, kyseessä olevat hallinnolliset välivaiheet katsotaan hyväksytyiksi, paitsi jos kyseisestä hankkeesta on tehtävä ympäristövaikutusten arviointi direktiivien 2000/60/EY, 2009/147/EY, 2011/92/EU tai 92/43/ETY mukaisesti tai jos hallinnollisen hiljaisen hyväksynnän periaate ei sisälly kyseisen jäsenvaltion kansalliseen oikeusjärjestelmään.

Edellistä kohtaa ei sovelleta lupamenettelyn tuloksia koskeviin lopullisiin päätöksiin, vaan ne on annettava nimenomaisina päätöksinä. Kaikki päätökset on asetettava julkisesti saataville.”

Säännösehdotus ei siis koske lopullisen luvan syntymistä tietyssä määräajassa hiljaisen hyväksynnän perusteella. *Tässä suhteessa se on selvästi kapea-alaisempi kuin se ehdotus, joka sisältyy – vailla unionioikeudellista pakkoa – hallituksen esitykseen HE 74/2025 vp laeiksi erittäin suuren kapasiteetin verkkojen käyttöönoton helpottamisesta, sähköisen viestinnän palveluista annetun lain 249 ja 303 §:n muuttamisesta ja sakon täytäntöönpanosta annetun lain 1 §:n muuttamisesta.* Tuollainen varsinaista luparatkaisua koskeva hiljainen hyväksyntä romuttaisi haittaa kärsivien yksityisten asianosaisten oikeussuojan missä hyvänsä Suomen oikeuden mukaisessa lupajärjestelmässä (jollaisia ei tuossa esityksessä ole avattu eikä vaikutuksia niihin selostettu). Myös esimerkiksi kuulemisvelvoitteet voitaisiin sivuuttaa eikä valitusosoitusta, tiedoksiantoja ja yksiselitteistä valitusajan alkamisaikaa olisi, ja lupamääräykset jäisivät sekä yksityisten että yleisten etujen (esim. pohjavesiesiintymien suojeleminen) kokonaan asettamatta. Olen tuota esitystä koskevassa lausunnossani perustuslakivaliokunnalle 4.2.2026 katsonut asianomaisen lakiehdotuksen tältä osin olevan yksiselitteisesti vastoin perustuslain 21 §:ää ja osin myös vastoin eräitä muitakin perustuslain säännöksiä.

Nyt siis ei hiljaisessa hyväksynnässä kuitenkaan olisi kyse tuollaisesta lopullisesta lupapäätöksestä, vaan ”hallinnollisesta välivaiheesta”, jonka sisältö kyllä jää varsin epämääräiseksi aineellisoikeudellisesti ja suhteessa kuultaviin tahoihin myös menettelyllisesti. Olisiko kyse säädetyistä vai lupaviranomaisen itsensä asettamista määräajoista? Muutoinkin ehdotettu säännös on kaikkea muuta kuin selkeä, jotta sitä voitaisiin mielekkäästi soveltaa suoraan käytännössä. On vaikea ymmärtää, mitä ”välivaiheen hyväksyminen” lopullisen luparatkaisun ja eri osapuolten – niin hakijan kuin haitankärsijöidenkin – oikeussuojan kannalta voisi merkitä.

Suomalaisessa järjestelmässä lupaviranomaisen harkittavaksi jää, mikä merkitys asiassa on sillä, että jokin viranomainen ei ole määräajassa antanut siltä pyydettyä lausuntoa. Mitään erityistä oikeusinstituutiota tähän Suomessa ei liity. Tiedossani ei myöskään ole sellaista kansalliseen lakiin perustuvaa tilannetta, jossa jokin viranomaislausunto tai -kannanotto, josta ei ole säädetty nyt kysymyksessä olevissa direktiiveissä, olisi luparatkaisun antamisen edellytyksenä. Luparatkaisujen edellytyksenä tapauskohtaisesti olevia suostumuksia hakijalle kuulumattomien yksityisten alueiden käyttöön säännös ei koskisi, mutta jos viranomainen hallinnoisi tiettyä aluetta, vastaava tilanne olisikin jo huomattavasti epäselvempi. Sama näyttäisi koskevan kunnan omistuksessa olevia alueita.

Säännös hiljaisesta hyväksynnästä koskisi useimmista muista asetuksen säännöksistä poiketen vain asetuksen 14 artiklassa tarkoitettuja strategisia hankkeita. Mainittu 14 artikla on kuitenkin itsessään hyvin epämääräinen ja myöhemmille laajennuksille avoin.

Systemaattisesti ristiriitaista, vaikkakin itse direktiivien kannalta johdonmukaista, olisi myös, että asetusehdotuksen liitteen kohdan II mukainen hiljainen hyväksyntä *ei tulisi kysymykseen*, jos

hankkeesta olisi tehtävä vaikutusarviointi jonkin liitteen kohdassa II mainituista neljästä direktiivistä nojalla - vaikka asetusehdotuksen 1 artiklan soveltamisalasäännöksen mukaan asetusta ylimalkaan sovellettaisiin (vain) jonkin kohdassa mainitun direktiivin (tai SOVA-direktiivin) mukaiseen ympäristöarviointiin. *Tällaisena sääntely on vaikeasti ymmärrettävissä, epäloogista ja heikkotasoisia.* Mutta jos liitteen II kohtaa 1 artiklan soveltamisalasäännöksestä huolimatta katsottaisiin voitavan soveltaa, se siis voisi ilmeisesti koskea vain pienempiä tai vähemmän vaikuttavia hankkeita, joiden sääntely vaikutusten arvioinnin suhteen on puhtaans kansallista.

Hiljainen hyväksyntä ei ainakaan ehdotuksen mukaisen liitteen II kohdan mukaan tulisi kysymykseen, jos "hallinnollisen hiljaisen hyväksynnän periaate ei sisälly jäsenvaltion kansalliseen oikeusjärjestelmään". Tämä este hiljaiselle hyväksynnälle Suomessa täyttyy yksiselitteisesti. Tuomioistuimien ei siis sitä oletettavasti soveltaisi, mutta oikeudellinen epävarmuus asiasta olisi kuitenkin pitkään käytännön tasolla ilmeinen.

5. VAIKUTUKSET TUOMIOISTUIMIIN

Asetusehdotuksen useat kohdat vaikuttavat lainkäyttöön ja tuomioistuinten toimintaan, mutta ei välttämättä selkeällä ja asioita aidosti sujuvoittavalla ja ristiriidattomalla tavalla, vaan useissa kohdissa vaikutus voisikin olla päinvastainen ja jopa olemassaolevia päätöksentekojärjestelmiä rapauttava, kuten edellä on eri kohdissa todettu.

Lisäksi asetusehdotuksen liite sisältää tuomioistuimia koskevan kohdan III. Riitojen ratkaisu, joka kuuluu näin:

"Kun on kyse tämän asetuksen 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista hankkeista ja kun unionin lainsäädännössä viitataan tähän säännökseen tämän asetuksen 14 artiklan 2 kohdan mukaisesti,

kaikki strategisten alojen tai hankeluokkien hankkeisiin liittyvät riitojenratkaisumenettelyt, oikeustoimet, muutoksenhaut ja oikeussuojakeinot kansallisissa tuomioistuimissa tai paneeleissa, mukaan lukien sovittelut tai välimiesmenettelyt, jos kansallisessa lainsäädännössä säädetään tällaisista, on käsiteltävä mahdollisimman nopeasti, jos ja siinä määrin kuin tällaisista nopeutetuista menettelyistä säädetään kansallisessa lainsäädännössä ja edellyttäen, että tavallisesti sovellettavia yksityishenkilöiden tai paikallisyhteisöjen puolustautumisoikeuksia kunnioitetaan.”

Mitään erityistä ”nopeutettua menettelyä”, jossa esimerkiksi osapuolten oikeussuojasta voitaisiin tinkiä, Suomen lainkäyttöjärjestelmä ei tunne. Itse käsittelyn kiireellisyyden osalta ehdotus ei pohjimmiltaan poikkea niistä lukuisista kansallisten lakien säännöksistä, joissa edellytetään tietynlaisten asioiden käsittelyä tuomioistuimissa kiireellisinä. Tällaisia säännöksiä on kuitenkin etenkin hallintotuomioistuimia koskien jo niin paljon, että niiden merkitys on käytännössä pitkälti inflatoitunut. Säännöksen kanssa tapauskohtaisesti päällekkäisiä kansallisia säännöksiä on esimerkiksi alueidenkäyttölain 188 §:ssä, jonka mukaan asuntorakentamisen kannalta tai muutoin yhteiskunnallisesti merkittäväksi katsottavaa asemakaavaa koskeva valitus on käsiteltävä kiireellisenä, ja saman lain 188 a §:ssä, jonka mukaan uusiutuvan energiantuotannon kannalta merkittäväksi katsottavaa asemakaavaa koskeva valitus ja lain 77 a §:ssä tarkoitettua tuulivoimarakentamista ohjaavaa yleiskaavaa koskeva valitus on käsiteltävä hallintotuomioistuimessa kiireellisenä suhteessa muihin saman lain mukaisia kaava-asioita ja rakentamislain mukaisia lupa-asioita koskeviin valituksiin. Ympäristönsuojelulain 197 a §:n mukaan eräiden ympäristöasioiden käsittelystä Lupa- ja valvontavirastossa annetun lain 7 ja 8 §:ssä tarkoitettua lupahakemusta koskeva asia on muutoksenhakutuomioistuimessa käsiteltävä kiireellisenä suhteessa muihin ympäristönsuojelulain mukaisiin lupa-asioihin.

Lisäksi säännösehdotus olisi sen vaikeasti hahmottuvan rakenteen sekä 14 artiklan ja liitteen kohdan III sekavan ja kerroksittaisen soveltamisalan vuoksi huonosti suoraan sovellettavissa, ja sen informatiivinen läpäisevyys tuomioistuimissa olisi käytännössä tästäkin syystä heikko. Tässäkin direktiivi olisi sääntelytapana asetusta mielekkäämpi, koska säännös kiireellisestä käsitteystä olisi tällöin mahdollista sijoittaa luonnollisiin toiminnallisiin säädösyhteyksiinsä.

Toisaalta liitteen kohdan III säännös näyttää soveltamisalaltaan selvästi laajemmalta kuin itse asetuksen soveltamisala sen 1 artiklan mukaan. Tällainen on yksinkertaisesti heikkotasoista ja epäselvyyksiä itsessään aiheuttavaa säädösvalmistelua.